

AR RAIVUS-RAAMATUKOGI

ENSV Riiklik Avestik SP 2436

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAJAHÜÜD

EDWARD HIGGINS, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISI KOMANDÖR

Nr. 57

Aprill 1934

6. aastakäik

Surm, kus on sinu astel? Põrguhaud, kus on sinu võimused?

„Ja vaata, suur maavärisemine sündis, sest Issanda ingel tuli taevast maha, läks sinna ja veeretas kivi ukse eest ära ja istus sellele. Tema nägu oli otse kui väik ja tema riided valged kui lumi. Aga hirmu pärast tema eest värisesid hoidjad ja said otse kui surnuks.“

Matt. 28:12-4.

SÕJA-
Pääste-HÜÜD
armee

häälekandja Eestis.

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,

101 Queen Victoria Street,
Diviisi Pääkorter, Riga,
Kenina iela 32 dz. 3-a.**Juhataja märkmeid.**

Komandör Rich juhatab 7. aasta kongressi sündmusi Eestis, ja need peetakse 25.—28. maini Tallinna I korpuse ruumis. Komandöri saadab diviisi komandör ja Soome staabiorkester. Meie loodame saada ilusa kongressi.

Soome staabiorkester annab päle selle erilisi muusika-koosolekuid igas korpuses malkuus. Üksikasjad leiduvad 8. leheküljel. Kõik peaksid kuulama seda suurepäraselt muusikakoori, millel oli suur edu külastajatele Rootsis, samuti ka Soomes, kus orkester külastas suuremaid linnu.

Mina külastan kõiki korpusi Eestis käesoleval kuul ja ootan igatsusega kohata oma seltsilistega võitluses patu vastu. Paluge, et Jumal õnnistaks meie pingutusi patuste päästmiseks. Koosolekute üle, mida mina juhatan, on teadaanne 7. leheküljel.

Hääd teated on saabunud kadettidelt. Kõigil läheb hästi, ja nad on omanud nüüd hääl mulje Soomes. Kadettide käsituse päev on 8. mail Helsingis, mille järele nad tulevad tagasi Eestisse ja asuvad oma elutööde.

Enesesalgamine on nüüd käimas igas korpuses. Ma palun kõigi sõdurite ja nekrutite täiendamisli kaasaabi ja kõigi sõprade toetust, et see üleskutse leifaks rohkem edu. Meie vajame raha töö edasiviimiseks ja meie tegevusele tähelepanu, kuma täieline vabadus teeb selle võimalikuks.

Ma palun, et Jumal õnnistaks teid kõigis asjus.

Jumalat ei üks poeg ilma
patuta, kuid ei ühtki ilma
kannatuseta.

Augustin.

Ei ole ülestõusmist?

Kirj. kindral EDWARD HIGGINS.

ELUTA maailmade ringkäik ümber päikese, ühes meie maakeraga, mis võrreldes teistega kannis tähtsusetu, kuid siiski asupaigaks umbes tuhatkaheksasaja miljonile hingele, selline on pilt, mida kujutab meie tänapäeva teadlane. Kui võrd tema oletused on õiged, võib minu arvates öelda vaid Kõigevägevam, kes nende imeliste taevakehade Looja. Mõtletele inimestele on siiski huvitava peatuda siinjuures.

Kujutlege — gigantised taevakehad, kuid eluta, armastu-

kunutega, keda lootsime näha jälle. Ettekujutused tulevast maailmast oleksid vaid teostatamata muinaslood ja meie määratud kaduvuse, ning homme meie sureme!

See on kõik nagu halb unenägu, eks ole nii? Oo, tänu ja austus Jumalale, et võime ärgata ja maha raputada kõik sellised kujutlused! Mu seltsilised, sõbrad, kõik, kes loevad neid ridu, kuulge vaimustavat hüüdu: „Kristus on tõusnud surnuist... ja tema sees saame kõik elavaks.“ On olemas üles-

Kindral ja proua Higgins.

seta, röömuta, lilledeta, viljata. Määratud mehaaniliselt alluma müstilistele, ümberlukkamata seadustele; kuid surnud! Mida see kõik tähendab, mõistavad isegi teadlased ainult uduselt. Ja nüüd vastandina neile imeväärsetele maailmadele kerksimule silme ette ühenduses ülestõusmise pühadega meie väike, kuid viljakas maakera.

Mis oleks siis, kui poleks ülestõusmist? Isegi loodusrikkis oleksid tagajärjed koledad, kui mõnel seletamatul põhjusel kestaks igavene talv, külm, pimedus ja süngus, millest poleks oodata kevadest rõõmsa linnulauluga, õilmitsevate lilledega, üru eluga ja suve ilu ootusega ning sügist ta külluses. Looduse ilu kaoks jäädavalt ja kord nii viljaline maa muutuks hauaks!

Kuid kõlbilise ja vaimlise maailmas, mis sünniks sääl, kui poleks ülestõusmist? Ei suuda kujutleda seda kaotust inimsoole, kui poleks jumalikke seadusi, andestuse lootust, kahestamise paika, ega tagasitulekut õiguse teie. Surnud hinged surnud ümbruses, millest pole väljapääsu; olevus, mis loodud taeva röömudele, langeks aina sigavamale kuristikku täis ahastust ja valu.

Ülestõusmiseta jätaaksime igavesti jumalaga armastatud lah-

tõusmine ilusam, aulisem kui iga-aastane uus „elu, millega kõikvõimas Looja rikastab maakera looduse ärkamisega talvunest.

Jah, tõesti, meie armastatud ja kadunud tõusevad üles jälle. Veel kord kohtame neid ülestõusmise hommikul, kui lõpnu kurvastus, valu muutunud röömuks, kaebamine kiituseks. Ja seda seepärast, et meie Issand ise võitis surma.

Paratamatult tulen küsimusele: Oled sa kogenud ülestõusmist? Ma loodan, et sa mõistad mind. Ma mõtlen muudatusele nii vajalisele, nii imelisele, mida pühakiri nimetab „uusünniks“. Armees keeles oleks mu küsimus järgmine: Oled sa päästetud?

Astudes sammu edasi, ma julgen küsida: oled sa tunnud ülestõusmist ta puhastavas, tõstvas, nelipühilikus täiuses? Või —

Lõpuks tahaksin ettevaatlikult küsida, kas ehk kuulud nende hulka, kes kogedes kord ülestõusmist, haarati ja peteti ümbruses, kus valitseb vaimuline talv ja küllmus?

*
Kui vastate neile küsimustele röömuta, millele teil ometi õigus Kristuse läbi, või kui ütlete,

Mida ta kaotas.

Mõned tööised naersid ja lõbutseisid oma seltsilise üle, kes oli saanud päästetud, ja ütlesid põlglikult, et ta olevat kaotanud palju.

„See on tõsi“, oli vastus, „olen tõesti kaotanud palju selle läbi, et sain jumalalapses. Kõige päält kaotasin viina, mis mulle maitses nii ülemata hästi, kuigi ma teadsin, millist needmist see toob mulle ja tervele mu perele. Teistsed olen kaotanud oma katkised kingad, kaitstud riided ja inetu kübar. Ja need ma kaotasin samal korral, kui kaotasin ka oma kergeemele ja vabad esmaspäevad. Kolmandaks olen kaotanud oma paha iseloomu ja halva südame-tunnistuse. Ja neljandaks olen kaotanud, nagu ma loodan, alati- seks oma kibedustunde, riidud, kaduduse ja lootusetuse, mis oli mu hinges.

Ja nüüd ma jutustan teile, mida ma sain selle asemel...“

Aga siis öid kümned seltsilised juba ära läinud.

Kõigest sellest ahistest, mida ta saanud oma vana kurjuse asemel, tunnistas noor päästetud teisel koosviibimisel. Ja ta tegi seda häämelega.

Üerejõud.

Reformatsiooni ajal mõisteti keegi schweitsi talunik tüdriksidale oma usu pärast.

Kui ta oli juba seotud tuliridale, palus ta võimalust rääkida oma kohtunikuga. Kui kohtunik oli tulnud, ütles ta järgnevalt:

„Teie olete täna kohutavalt mõistnud minu kui kurjategija üle. Ma tunnistan, et olen suur palune, kuid mitte kurjategija, sest ma usun kogu oma südamest kõik, mida apostlik usutunnistus sisaldab. Praegu tahan teilt ainult üht: Pangu oma käsi esiteks minu ja siis oma südamele ja öelge päle selle, kelle süda lüksub tegevamine! Rõõmsa usaldusega lähen kohtama oma Jumalaga, aga milline on teie meeleolu, seda peaksite teie ise teadma paremini.“

Kohtunik, kes ei võinud leida sõnu vastuseks, andis käsu kogu süüdala tuliridalt, ja keski tüdriksidale kiitis märter oma Päästjat.

et mõni raske kivi muljub teie lootust vabadusele — siis just teile kuulutan ma Issa armastust, Poja ohvrit ja Püha Vaimu Väge, millede läbi, kui teie ainult usute, avaneb võimalus veeretada ära raskeimad kivid, et tõusta uuele elule täis puhtsust ja kasu.

„Issand on tõesti üles tõusnud“ — ja seda tähendavad ülestõusmise pühad!

▽ ▽ ▽

Ta kartis ainult pattu.

KUI Bysantia keiser vangistas tuntud usuisa Kristusotomuse ja tegi katsed sundida teda loobuma tõsisest usust, siis raputas Kristusotomus eitavalt pead.

Keiser sai vihaseks. „Heitke ta vangitorri!“ käskis ta oma sulaseid.

„Kuid tema tunneb sellest vaid rõõmu,“ ütles üks neist. „Ta maitseb oma Jumala lähedust vaikuses ja üksilduses.“

„Siis nuhtleme teda surmaga,“ otsustas keiser.

„Ta tunneb rõõmu surmast,“ tähendas sulane, „sest ta igatseb minna taevasse. Üks vaid võib tekitada talle kannatust, see on, kui teie sunniksite teda patustama. Ta ütles, et ta kardab ainult pattu. Kui teie võite sundida teda patustama, teete teda õnnetuks.“

Oh, et Issand kingiks meile, et oleksime sarnased Tema ustavale sulasele ja

emane surksime, kui patustaksime!

Ole vastupidav!

Keegi koolõpetaja ütles kord: „Olen näinud poisse, kes hakavad tegema kelku, aga kui see on peaaegu korras esimeseks proovisõiduks, otsustavad nad teha sellest vankri. Kui nad juba on saaginud esimese ratta, siis nad otsustavad ühiselt teha sellest rotilõksu. Kas teie teate, mis saab sarnastest poisitest?“

Kui sarnane poiss kasvab meheks, tahab ta saada põlvipäijaks. Kui vii- lo on juba poolkõps, vahetab ta oma maad paari hobusega, siis ta müüb hobused ja algab väikese äriaga. Tal ebaõnnestub ja ta otsustab saada puusepaks, muretseb endale mõned tööriistad ja hää töö, aga mõne aja pärast kaotab ta oma julguse ja jätab isegi seisa.

Kui teie soovite eda oma elus, siis te peaksite lõpetama, mida olete alanud. Ärge jätke tööd pooleli enne, kui see on valmis, ükskõik kui raske ka ei oleks.

Laulu mõju.

Heegi usklik noormees kohtas kord õhtul võõrastemas näime tan- tud kaubareisijat. Nad olid ühili- busas meeltoos ja otsustasid, et igat- üks jäi laulma ühe laulu. Meie sä- ber ei tahtnud sellest osa võtta. Ta seltsilised, kes soovisid nii väga te- ma osavõtti, ütlesid: „Kui sa ei või laulda meie müüdi muud, siis laula vähemalt ühe Sankey lauldes.“

Noormees oli ettepaneku nõus ja laulis haravate sõnadega laulu, mis nähtavasti ei jätanud mingisugust mõju. Pärast seda läks ta ära oma rõõmu.

Nähtuks päile kestas huuleid ta ko- putamisel ükstele. Ta vaab. Keegi sõp- radest astub sisse ja ütleb: „Ma pean näikima sinuga. Laul, mida laulsid, tuletas mulle meelde mälest- tust enast, sest teinu laulis seda har- ritulikult minule.“

Mõlemad mehed langesid põlvile, ja sel ööl kirjutati uus nimi Talle elurauamatusse.

Lugege ja levitage
„SÕJAHÜÜD“.

William Boothi armsaim lill.

Kirjutanud proua kolonel Westergaard.

ON ülestõusmispühade laupäeva õhtu. Minu mees ja meie kaks koduolevat poega, Harald ja Holger, peavad ette võtma reisi üheskoos Nottinghami diviisi puhkpillikooriga. Mina pean üksinda jää- ma koju.

Ma saadan neid väljas läbi aia ja ütlen neile jumalaga. Minu mees palub mind, et ma end välja puhkaksin sel ajal, kui ta on ära, ja väga palju ei igatses tema järele. Harald suurem tähelepanu on pööratud lahkumisele koerast Vic, kuna Holger seisab tõsiselt ja vaatab tornikella müürikaevudega ülekasvanud kirikul, mis seisab ainult mõned sam- nund eemal meie aiast. Nüüd nad peavad minema. Ma kuuln nende viimiseid lahkumissõnu, näen ühe hetke nende punaseid mütsilinte üle aia — ja nii nad ongi läinud.

Siis lähen ma tagasi oma koju naerutusega huulil, — nagu varjaksin ma armast saladust — ja see on nii! Igatahes nädalaid tagasi, kui oli ka- vatsuseid minu meie matk, oli mul selge, kuidas ma veedan oma ülestõusmis- püha õhtu. Slumikvartaali taga Nottinghamis asub väike maja. Olen sääl viibinud sageli, kuid ilaigi üksinda, alati oli sääl keegi, kes rääkis ja küsis, ilaigi polnud sääl nii vaikne, et ma oleksin võinud tunda, kuidas Jumal kõ- neles just minule. Sel pühade eelõhtul pidin ma minema üksildusse — Wil- liam Boothi lapsepõlve kodu juurde.

Hakkab juba ämarduma, kui ma pärast süüandmist koerale keeran võtmega aialavara lukku ja asun teele. See pole lihtke tee. Sineitoni tu- runi võib kasutada tänavarandide, kuid pärast seda pean minema jälgi — läbi slumikvartaali. On laupäeva õhtu, sellepärast kohtan oma teel paljuid juubeld. Kas on tõesti kohane, minna üksinda? Ma ei tea seda. Ma tean vaid, et olen ammu oodanud seda võimalust erilise õnnistuse saamiseks. Ma vajan sellist õnnistust. Olen nüüd nagu usurändur teel pühale paigale. Küll ei ole ma katoliiklane ega muhameedlane, kuid valgus kõrgelt ei või omada minule erilist jõudu teists, kui see tuleb erilisel kombel. Ma usun seda — tean, kuidas igatsus ja tõsidus täidab mu hinge. Ja ma panen oma käe Iss- anda kätte ja rändan lohutatult edasi.

Kogu tee tundub mulle, nagu käiksin rütmis vana laulu järele:

„Ma tean üht ust, mis lahti on,
sääl näha kuldseid saali...“

Jah, nii see on, ma olen värvava seepool ja ma olen näinud veidi Issanda au, kuidas ja jannnen suurema järele. Mul peab olema rohkem valgust, roh- kem jõudu, et ma väikeste inimlaste keskel võiksin olla õnnistuseks siin patu ja häda linnas.

Nüüd olen kohal, kus varem viibisid mu mõtted. Ma lähen veidi kõrge- malt asuvalt tänavalt trepist alla aeda. Majja ma ei või minna, sest on ilga hilja, kuid see ei tähenda midagi. Nii lähedal olla majale tundub viibida nagu maja sees.

On pime. Vaevalt näen suurt paud akna kõrval. Selle üks külg on peaaegu vanaduse surmas. Elavad oksad seisavad sääl ja hingavad pingutusest kevade töö all. Võib-olla seisib ta sääl juba siis — nagu noor väike puu — ja nägi noort Williami tulevat õhtu kogu pärast oma tööd, et aidata oma armast ema ja oma nõrka väikest õde, kanna kogu tema meel oli milligi muuga tegevuses ja tema põlev hing igatses anda vaestele inimhingedele leiba vilje asemel. Või seisib sääl koguni mõni teine tamm ja sirutas välja oma ilusaid herelihelisi oksa kaunil suvehommikul ülemise aknani, et näha kahvatut poissi hää tahtega nõrgas kehas — poissi suure igatseva hingega, lugemasa oma piiblit. Võib-olla külgis ta talveõhtutel, kui teised magasid, üht noormees võitlemas palves. Mida ma tean!

Kuid ma olen siin üksinda sel õhtul, kätsevat slumikvartaal minu taga. Ma viibin pühäl paigal, et palvetada. Ma avan kogu oma hinge Kõigevägema- le. Ah, milline püha! Olles jätanud ja unustanud kõik minu, kuulen nüüd selgelt, kuidas Jumal kõneleb. Mõtle, et ma seda ei unustaks! „Jõud saab tugevaks nõtruses.“ Milline õnn! „Suitsevat tahti ei taha tema ära kustuta- da.“ Ah ei, see on nii kaugel temast. Ta tahab anda jõudu ja toidust.

Küünal põleb selgemini ja tugevamini pärast lõikamist, kuigi tal on valu. Ma tunnen end nõrgana kui ka tugevana ja nii imeliselt kergena. Nüüd ma tean: need on igavese käed, mis kannavad mind. Üks kuldsele saali on avatud. Ma võin siis vaadata — ah, mitte ainult sisse vaadata, vaid ka sisse minna ja rõõmustella. Olen ümmardaja, Issanda ümmardaja. Tänu ja kiis- tus, ta on minu oma!

Kui kava viibisin siin, ei tea, kuid nüüd on üsna hilja. Ma tõusen püsti, vaatam pimedate akende poole, toetun hetkeks vastu aeda ja lähen siis kodu poole, — möödu pimedast surinaast. Sellel kalmistul, vastandina teistele inglise kalmistule, olen näinud sadandeid lilliaid paistmas ja säransas keva-

del. Võib-olla meie kindral tõi kaa- sa oma varasest lapsepõlvest ühe mälestuse käigult kalmistule kuldse lilliga haan! Clestõusmise lillia oli tema armsaim lill.

Kuid ma lähen kodu poole, Kidd Streetist mööda, kus majad seisavad kinnilöödnud akendega, läbi slumi- kvartaali, kus naised toorel ja kõiku- val sammul käivad ühes käratsevate juobnud meestega. Sääl asub Me- morial Hall, poisi-jutustaja-kindrali mälestuseks, kes andis oma elu vaeste ja viletsate häaks.

Ma ei tunne kartust. Oma konar- lises inglise keeles kõnelen mõnele oma viletsale õele Jeesusest. Nad võtavad vastu sõbralikult, mida ma ütlen. „See on Päästearmee daam. Jumal õnnistab Armeed,“ hüüavad nad mulle järele.

Ma lähen edasi oma uue kogemu- sega, mis saadud ülestõusmispüha õösel. Ma lähen välja ellu rõõmsalt ja julgelt oma vastnopitud ülestõus- mise lilliga.

Tunnistus ilma eluta.

KORD kutsuti mind kellegi haige juurde. „Proua peab ruttama,“ ütles sõnumitooja, „sest asi on väga tõsine.“

Kohale jõudes kohtasin vanema naisega, koosoleku külastajaga, kel näis olevat ainult üks samm surmani. „Kas minule leidub armu, andes- tust ja abi?“ hihidis ta kartliku hääl- lega. „Tunnen, et pean varsti lah- kuma omastest, kuid armas proua adjutant, kaksikümmend aastat olen ma elanud uskliku nime all, aga mi- nu mees ja lapsed ei ole kunagi näi- nud mind põlvitamas ega palumas Jumalat. Kas leidub veel — kas on veel armu ja abi minule? Kas proua adjutant usub, et Jumal andestab mulle mu suurt hooletust minevi- kus?“

Ma alandasin oma põlved, ja nii meie üksikse armutoonile ja palusi- me Teda, kes andestab patud ja pa- randab vead. Vanake palus ise nii südamikult. Kõigepealt kandis ta Jumala ette oma suure häda, ja päle selle ta kutsus enese juurde kõik omaksed ja palus neid andestada kõik mineviku hooletust, ning kõik muus- tust jälle häaks.

Haige võis arvata ennast nüüd nende hulka, kes võis lageda rõõmu- ga 32. Taaveti laulu ja öelda: „See on minu kogemus, ja nii ilma kar- tusest — kuigi kurbtuse tundega oma tarvitamata võimaluse pärast — oodata oma vabastamist.“

Oh milline ime! Juuda rah- vas hüüab: Poo risti! Kristus hüüab: Anna neile andeks!

Bernhardin.

ULESTÕUSMISPÜHAD on kõige nelja aastaaja ime. Kas on keegi, kes ei imestaks selle aastaaja töökust, kui näeme, kuidas mägedel ja orgudes, kuival maal ja vetes on võitlus, et ära ajada vanaaasta ja surmakülmuse viimased jäänused; et luua maailmas uut elu, uusi värve, uusi laule, uut taevast, täiesti uut maailma meie ümber?

Uued veed heidavad oma kristalliselgeid laineid vastu kaljuseinu, lauldes vabaduslaule oma vabastamisest jääkütkest: uued värvid — kollane, sinine, punane, roheline — mis võetud otsekohe kevadhommiku värvidemängust, et anda põõsastele, pungadele ja õitele uusi rõivu: uued kompositsioonid ja uued laulud uutele metsalaulikele; uus, uus, uus — terve maa on uus! Nähes ja kuuldes kõike, hõiskan rõõmust! Hõiskan, sellepärast, et uus elusoojus leiab vastuka ja minus. Nähes kõike lüü ja võitlust, kui kõik vana vabaneb jää- ja surmakaisust, kuul-

des hobuste hirnumist, lehma ammumist, tallekete hüppamist, lindude lendamist, putukate suminat ja põrnikate põrinat, mis kõik ühinevad suures vägevas kiidulaulus, mida inglid ühes lunastatutega kannavad Jumala trooni ette, mu hingekarikas voolab üle tänuga; siis ma tänan Teda möödunud talve, möödunud kurvastuste ja surma eest, millele järgnes ärkamine ja ülestõusmine. Vaadates täna ärkavale loodusele, tahan hüüda, et terve maailm on täis Issanda au, ja et Tema on kui „liilia all orus“.

Halastav Kristus.

Jeesus oli alati ja on praegugi kõigevägevam jõud. On inimesi, kel meeldib mõelda ja rääkida Temast ainult selles valguses — kui üht, kes mõistab patustele kohut kõuemürinaga ja piksega oma käes. Ja nürisama kui armastus, on Jumal ka õigus ja Tema ei muutu — Ta ei või — muutmata looduseeasutus, et mida inimesed külvab, seda tema ka lõikab!

Mulle tundub, et ülestõusmispühade aeg räägib ja laulab alati Tema halastavast südamest. Kui me vaatleme talunikku, kuidas ta hooldab viltsadele tallede eest, siis melle tuleb meelde: „Jehoova on mu karjane, mul ei ole ühtegi vaja.“ Kui näeme, kuidas kama kutsub oma poegi ja varjab neid oma tiivadega, siis melle nagu tule-tatakse meelde: „Kui mitu korda olen ma tahtnud koguda teid nagu kana kogub oma poegi tiibade alla, aga teie ei ole tahtnud!“ Nähes niidetud lam-

Ülestõusmispühad.

Kirj. Evangeline Booth.

baid ja tundes kerget tuulepuhangut näos mäletan Tema töötust, valitseda kibedate tuulte üle niidetud lammaste häaks.

KUI paneme tähele lindusid varahommikul, kui nad lendavad siia sinna, kandes oma nokas mõnda oksakest, lehekest või sulge, et ehitada endale pesa, siis mõtleme salmille: „Ta teab, kus lindudel on pesad.“ Kui kuuleme koskede müha, siis ütleme: „Sa juhatad alikiikard orgudesse, et nad voolavad mägede vahel. Nad joodavad kõiki lojuseid väljal, säält jooivad kõik metseslid.“ Kui tunneme jalgade all pehmet värsket rohtu, ütleme: „Sa lased rohtu kasvada loomadele toiduks.“ Kui meist jookseb mööda väike hirvike, et tõtata oma ema juurde, siis tuleme meelde, et „kõrged mäed on metskitselele ja kaljud mägedes on varjuks kaljukitselele.“ Kui jõgede kaldail, igalt mäelt ja künkalt, igalt oksakeselt ja ojakeselt, igalt tuulepuhangult, igalt loomalt karjamaal, tervelt loodusest tõuseb alaline rõõmus kiituseaul, siis peame küsima — kuidas on siis inimesega, Jumala kõrgeima looduseolevusega — kas inimene hindab ka õieti kõiki arvamata Jumala õnnistusi, mida Ta annab nii rikkali-

kult inimestele nende elu jooksul, ni-hästi ajalikkelt kui vaimiliselt. Need on õnnistused, millest sosistavad lilled, jutustavad tähed, jutulavad linnud, sunnisevad putukad, kohisevad veed ja mõiravad kiskjad elajad.

Oh et me mõistaksime neil ülestõusmispühil rohkem Tema suurt ha-lastust ja tõttaksime jutustama edasi teistele Tema arvamata õnnistusi. Oleks kõigest meid ümbritsevaist häälist, mis tõusevad ärkavast loodusest ühinedes halleluujate kooriks, Tema laste hääl kõlavaim ja õigla-seim, tunnistades Jumala suurest äramõõmata armastusest!

Kadugu hirmuäratavad mõtted! Kristus on meie Rõõmustaja. Kadugu külm talv! Kristus on meie kevad. Kadugu surm! Kristus on meie ülestõusmine. Tõendan sulle, et usk ei ole hädaldamine, vaid laul; see ei ole matuselaul, vaid rõõmumars; see ei ole leinakellade kõla, vaid harmooniline kellade muusika. Kuigi patuses maailmas, selle haigustega ja haudadega meie elame läbi mitmesuguseid kurvas-tusi, ometi kõlavad jumalalastele ka kõige tumedamal õõl inglite laul ja pärast külma talve tuleb Kristus ülestõusmispühadega.

Kristus, meie Päästja.

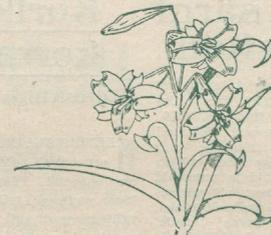
Ajaloo suurim tõsiasi, kogu aastasade suurim kogustus on — mitte Petlema lapsuke, Kristus, mitte Kristus, meie surev Issand;

vaid Kristus, meie ülestõusnud Päästja.

Kristus, kes toob andestust meie üleatustemetele, lepitust meie pattudele, jõudu kurjusevägede hävitamiseks, mis haavavad meie südant, mis rikuvad meie elu, purustavad meie lootusi ja kurvastavad meie omak-seid; Kristus, kes võib päästa meid kõigest meie patust — suurimast kui ka väikeimast — neist, mis hakkavad meie kõige pettusega, neist, mida armastame ja mida vihkame; neist, mis tungivad meie pääle, nii et me ise ei tunne, ja neist, mille vastu võitleme kogu jõuga.

Ülestõusmispühad oma värskusega ja valge puhtusega ütlevad mulle üle kõige, et peame ajama patt väl-ja oma südameist. Patt on maailma suurim kurjus. Patt on, mis rikub kõike. Patt kui hävitav tuli jätab enese taha ainult tühja kõrbe. Sina, kes kuulud Armeeesse, noor või vana, ja sina, kes ei kuulu Armeeesse, noor või vana, ära lase pattu asuda oma südames. See rikub tervist, jõudu, lootust, südame kõige paremat ja kallimat. Hõla seda enesest eemale! See on sulle võimalik ainult Kristuse, taeva ja maa Issanda — meie poolt äramõõmata suure — ülestõusmise jõus.

Neil ülestõusmispühil Ta tuleb oma jõuga, et parandada meie vigu, uuendada meie loomust, puhastada meie elu, elustada meie andeid, anda meile oma elu, peista meid oma veres, anda meile uut vaimustust ja igatsust. Ta tuleb, et muuta meie

elu; võtta meist ära enesearmastust ja pattu; kutsuda meid õigusele ja tõsidusele, lootusele ja vaimulikule arenemisele; et juhatada meid laitmatusele ja lõpaks igavesse koju. Sarnast Kristust armastan mina. Olen pühendanud oma elu, jõudu ja anded sellele Kristusele. Olen valmis suurema Tema eest. Tema on ülestõusmispühade Kristus!

Kui ilus, armas kaastundlik Kris-tus! Lahkem kui lahkel isa, ära-rääkimata palju kannatlikum armsaimast emast siin Ilmas! Usklikule Ta tuletab meelde töötust: „õhtu ajal peab olema valgus“, ja nõrgale kartlikule ning kõikuvale Ta annab jõudu uskumiseks. „Ära kardagi“, üt-leb Ta, „ma ei taha sind kunagi maha jätta ega sinust lahkuda.“ Ta peab veel tänapäev oma läbiuuritud kõige taevavärvavad pärani lahti, et need ei sulges vaimulikult pimedat ja halvatu ees.

Patune, kes sa ka ei oleks ja kus sa ka ei oleks, ära lase päike ve-veda, enne kui leiad ülestõusmispühade Kristus!

Jesaja 53: 4

Tõesti, meie haigused on Tema enese pääle võtnud, ja kõik meie valu kannud; aga meie arvassime Teda Tema enese süü pärast vigaseks tehtud, Jumalast peksitud ja vaevatud olevat.

Nagu päike.

Lord Tennyson oli üks tähtsamaid luuletajaid Inglismaal. Ta oli kuuluis inimene ja selles lihtsaima siigav-usklik.

Kord jututas ta ühes sõbraga ilusast aias, mis täis toredaid lilli. Sõber küsis temalt — mis ta arvab Kristusest ja ristiusust? Tennyson peatus hetkeks ja vaatas roosidele oma jalgade ees. Siis ütles ta:

„Mis päike on neile roosidele, seda on Jeesus Kristus mulle.“

On häa, kui keegi võib öelda nõnda. Nagu päike kutsub elule roose, nõnda Jeesus äratab meie hingi.

KAS sa ei tahaks peatuda mõneks silmapilguks? Tule ja vaata risti, mis seisab kõrgel Kolgata künkal. Kui ma võiksin viia sind Mont Blanc'i mäejalale Schveitsis ja ütleksin sulle, et see on kõrgeim mägi Euroopas, siis sa peatuksid ja vaataksid mäge imestusega.

Kui sa rändaksid minuga ühes Indiasse ja ma näitaksin sulle Everesti mäge, öeldes selle olevat kõrgeima mäe terves maailmas, siis arvan, et juba sellepärast üksi sa peatuksid ja imetleksid.

Tule praegu, mu sõber, ja peatu ainult silmapilguks Kolgata mäe juures. Vaata — siin on suurim sündmus maailmas; vaatle seda, sest siin on auulisem ja tähelepanuväärsem vaade, mida inimsilm on kunagi näinud Siin on Jumala Poeg, kes kannatas ja suri sinu eest.

Sa ütled selle olevat müsteeriumi. Olen sellega ühel arvamisel, et see on müsteerium. Kas loodus ja vaimuilm ei ole täis salapärasust? Kas sinu mõtlemine ei ole müsteerium? Kas pole ime, et võid mõelda väljakuirusel? Kindlasti sa ei ole nii rumal, et salgad tõsiasi ainult sellepärast, et nad on mis-tillised ja sellepärast, et sa ei mõista neid ja ei oska anda se-

Kolgata küngas.

Kirjut. asutaja WILLIAM BOOTH.

letud? Ära muretse müsteeriumide pärast, rahuldu suurtest tõsiasjadest.

Sääli ristipuul

rippus Jumala Poeg; sääli rippus sinu pärast Issand Jeesus. Sääli ristil rippus sinu päästmine; sellel ristil on sinu lunastamine „tuleahjust“; sellel ristil kannatas Jumala Poeg valu-sid, mida sina oleksid pidanud kannatama. Tema ristis peitub sinu andestus, õnn, rahu ja puh-tus. Ilma selle ristita oleksid sa igavene patuuri. Sa peaksid jätkama oma äraneetud elu; sa peaksid olema alati roojane ja oma hirmsate himude ori — see tuli sinuga ühes maailma, nüüd ta on võtnud sinu üle võimuse ja on ajanud sügavaid juuri.

Kui sa jääd sellesse olukorda, milles viibid, siis muutud peagi täiesti roojaseks, läbi ja läbi kõlvatuks, nii et Jumal peab ütlemale: „teda ei või enam parandada; muutugu ta veel roojasemaks; ta on äraneetud, olgu ta veel enam äraneetud; olgu ta saatanast, olgu ta veel

enam saatanast!“ — see on sel juhusel, kui sa ei võta vastu andestust Inimeselt, kes rippus ristil. Kas sa ise ei ole püüdnud purustada oma ahelaid?

Kas ei ole palju noori inimesi, kellele kanged joogid vajutavad oma pitserimärgi? Nad tunnevad, et nad ei või enam vabane-da joomisest.

Vabadust võid sa omada ainult Tema vere läbi, kes rippus ristil. Tahan praegu küsida sinult, kuidas sa pead ennast üle-

val risti ees. Kolgata on ainult pool teed koju. Tema tuli taevast siia maailma — sellele ristile — mispärast? Et sina tuleksid ja kohtaksid Temaga sääli. Tema ütleb: „Ma tulin kõik selle tee oma Isa kojast Kolgatale, ja ootan sind juba ammu; kas sa ei tule siia koh-tama minuga?“ Vasta Talle!

Verega ostetud.

Mul on ükskõik, kes sa oled või kus kohast sa tuled, aga ma tean, et Jumala Poja veri lunastab sind, ja et sul on tarvis tulla ühes minuga Tema trooni ette Sa näed, mida Tema on teinud sinu häälks ja ka, mida sina oled teinud.

Jeesus Kristus on tulnud taevast maailma. Kas sa võid öelda, kui pikk on see tee? Ta läks kõike seda teed, et leida sind. Ta koputab uksele, öeldes: „Annad sa mulle kõik, mis sul on veel? Oled sa valmis elama ja surema minu eest?“

Kas elav Kristus sinus on jõud, mis aitab võtta kõik kurja? Oled sa Tema päralt sel

määril kui Tema soovib; et Ta võib vaadata sinu silmadega ja nutta nendega; töötada sinu kätega; rutata sinu jalgadega; armastada sinu südamega; kas Ta võib elada uuesti sinu sees? Läheme kõik uuesti ristile ja ütleme Temale, kes rippus sääli: „Jeesus, siin on mu kõik; anna mulle, mida vajan; tahan kuuluda sinule kõigega, mis mul on, ja tahan teenida sind alati.“

Jesaja 53: 5

Aga Tema on meie üleatustemete pärast haavatud, ja meie ülekohtu pärast ära rõhnutud; karistus oli Tema pääle, et meil pidi rahu olema, ja Tema muhkude läbi on meile tervis tulnud.

„Kui keegi minu järele tahab kätta, see salaku iseennast ära, võtku enese rist ja käigu minu järel.“

Jeesus.

Punase särgi evangeelium.

Tuli välja kõrtsist, sarnasest kõrvalisest kõrtsist, kus südametunnistusest inimesed müüvad viina kallil hinnal eest. Nüüd oli ta joonud kõik oma raha ja aeti kõrtsist välja. Ta läks edasi mööda tänavat: nägi kollakaid ja punakaid langevad puulehti, sest oli sügis-aeg. Lehed langevad valkelt maha, sügisene külm kuu vaatas temale, ja ta meeleolu muutus kurblikuks ja raskeks. Kordnik tuli tänaval. Mees kogus ennast ja peatus kuskil varjulises kohas, kuni kordnik oli möödnud. Tamedad mõtted tulid temasse sel ajal, kui ta ootas.

„Milline õnnetu vilets olemine olen mina, mul ei ole isegi korralikke riideid, ühki paari terveid kingi. Kõik raha olen ma ära joonud; kõige parem oleks küll lõpetada oma elu ja minna siit ära.“

Siis läks ta edasi, kuni kuulis muusikat. Ta peatus ja kuulatas ning vaatas sinna poole, kust hääl kostis, ning nägi sääl silti „Päästearmee“. „Ma lähen sinna“, mõttes ta. Õeldud — tehtud. Saal oli peaaegu täis, viimane pink oli vaid tühi ja sinna ta istus. Koosolek jõudis lõpule. Naiskapten tõusis üles ja laulis laulu, milles oli tekstiks: „Kui su patt oleks veripunane, peab see ometi lumivalgeks saama.“ Oh kui lius, kas see võib olla tõde? Koosolek oli lõppenud, rahvas lahkus, kuid mees istus oma kohal, oodates, et keegi räägiks temaga.

Ta oli just kuulnud kõrtsikundede hirmsaid vandeid. Nüüd iratses ta lahked sõnu, tundis rohkem kuuldud Temast, kes võis pesta puhtaks veripunased patted.

Ja, ta tuli, sama väike kapten, kes oli nii lahke; ta ei mäletanud kedagi, kes oleks kõnelenud temaga nii lahkesti. Ta tundis kahetsust ja kartust, tahtis meeleldi muutada teiseks inimeseks. Nii nad läksid mõlemad kahetsuspingile.

Ta nuttis, ja ainuke, mida ta võis väljendada, oli: „Armas Jumal, päästa mind!“ Talle tundus, et kõik muutus nii heledaks; kas see oli kapteni lahkus või palvevastus, seda ta ei mõistnud isegi.

Agas see oli Jumala töö; kuigi ta läks komistades armutruonile, andis Jumal raha.

Nüüd ta oli olnud paar kuud nekurut, ja tuleval pühapäeval pidi olema sõdurite vanaaastaline. Agas kuidas tal pidi olema võimalik saada punast särki? Teised sellisilised olid juba muretseanud enesele sarnase, aga tema ei olnud raha; tema majanduslik seisukord oli halb oma endiste pattude pärast.

Päevad möödusid ja pühapäev saabus. Ta ärkas, ja ta meeleolu ei olnud kõige parem — mõte punasele särkile vaheas teha. Ta riietus, et minna pühast koosolekule. Kui ta avas ukse ja tuli esiruumi, nägi ta sääl üht pakki, adressireitud temale. Avades selle, leidis ta, mida ta ligatuses üle kõige — punase särki. Agas kes oli saanud selle? Ta mõtles üht ja teist, aga ei tulnud mingisugusele selgusele, ja siis mõists viimaks, et Jumal oli rääkinud kellelegi, kes oli sõnakuullik ja annab seda teada. Oh kui rõõmus ta oli! Kui lius ja punane see oli, just nagu kõige punasem roos! Selles punases särkis oli midagi pühalikku, sest ta oli kui saadatud teavast. Ta ei saanud kunagi tunda, kes olnud sel korral Jumala sõnumikandja.

Õhtul ta sai sõduriks ja oli riietatud punase kamsõniga nagu teisedki.

Kui ta tuli koju, pidi ta silistama

Lõpp 4. veerul.

Kurikalduvustega poisid korralikeks kodanikeks.

Külaskäigult Päästearmee poistekodusess Seoulis — Koreas.

MÄENÖLVAKULE, mille jalal alla orus asub tüübiline Korea küla, on ehitatud Päästearmee poistekodu punased telliskivihooned. Kui valitakse poit antu tarvitamiseks tükk maad, oli see tühi paik, tänapäev võib sääl näha poiste endi poolt korraldatud aedu ja võib sisse hingata lõhna värskelt kaevatud maast, mis ootab seemet. Siin ja sääl kasvavad ilusad

tehtud, kes siia on toodud tänavailt. Kuid rätsep on häid mees, ja õpetades poiste tegema häid riideid, õpetas ta neile ka kujundama häid iseloomu.

Viis kudemistele teises osakonnas tunnistavad, et Koreas maksab veel midagi käitsi kudemine. Nimelt tuleb siingi ikka rohkem esiplaanile masinatöö, kuid kauaks jätkub ka nõudmist käitsi kootud tööde järele.

Päästearmee kool Celebis.
Kuid siin, nagu näete, istuvad lapsed pinkidel.

kirsipuud Jaapanist, mis mõne päeva pärast seisavad roosavalges õiehetes. Suures poolringis seisavad asutuse roosikarviseid hooned. Käekorndere koosolekud saal seisab keskel, mõlemilt poolt ümbritsetuna magamis- ja söögiruumidega. Koosolekute hoone keldrikorid täidab mitmed istarvet, pääsajalikult ka kooliruumina. Kuna aga nüüd majavalitseja, härra Kobiaschi, on asutanud uue koolihoone, on see ruum vabaks saanud muude vajaduste jaoks; siin peetakse nüüd õhtukursusi, korpusekadettide tunde ja muusikakoori harjutusi.

Lahkudes püühoonest, läheme vii-ket teardada mõnda ja meie ees on teine pikk ühekordne hoone. Siin jatkatakse tööd, et leolejaist väikestest hulgustest teha töökad inimesi, kuna poisid on juba ammu välja jõudnud koolikohustuse vanusest. Sääl on rätsepatöökoda. Võiks vaevalt uskuda, et need ilusad univormikud ja erarüüd on poiste

Järgmisest ruumist kostab meile vastu plögin kaheksalt kudemismasinalt, mis praegu on tegevuses. Ruumi lõpus istub häätjuuline tüübiline vana korealane; sõbralikult ja lahkesti juhatab ta poisse kudemise kunstis. Ühest teisest ruumist kajab vaasarälõkke, ja naha lõhn ütleb meile juba, et siin valmistatakse jalanõusid, mis tõmmatakse siin valmistatud ja alles nähtud sukkade üle. Linnast on saadud palju tellimisi ja vanade ärisõprade ustavus on parimaks soovituselks laitmatule tööle.

Neis töökodades saavad poisid oma käsitöös põhjaliku õppuse ja on seeki võimalised hiljem endile teenima ülalpidamist. Läheme nüüd jälle tagasi, mõnda minnes heidame pilgu meie all olevalle asutuse juurviljaandadele ja jõuame siis kõrgstikule, kus asub uus koolihoone. Pikas kooliruumis asuvad pingid ei ole istumiseks, nagu alul arvasime, vaid kirjutamiseks, kuna poisid istuvad pöran-

Pimeda hiinlase kogemus.

Keegi vana piime mees tuli kord eemalolevast kllast Hiinas üle misjonäri juurde ja ütles, et ta soovib teada midagi rohkem ristiusust. Misjonär ütles, et kui ta tõesti tahab seda tõsiselt, siis õppigu ta pähe 145. Laulu.

„Ma ei oska lugeda,“ ütles piime mees.

Misjonär võttis teda käekõrvale, juhatas teda samas kllas kellegi mehe juurde ja ütles:

„Siin on keegi usklik mees. Olen sellele kindel, et ta õpetab sinule rõõmuga seda pähe salm salmi järele. Eks ole õigus?“ ütles ta küsivalt pöörates uskliku hiinlase poole.

„Rõõmuga,“ oli vastus, „kui ta ainult tahab, et ma õpetan teda.“

Paar kuud pärast seda kllastast misjonär sama külla, kus mõlemad mehed elasid. Kui ta kohtas pimeda, sõras tema nägu. Misjonär küsis, kas ta on õppinud Taaveti 145. laulu.

„Jah,“ vastas mees, „ja veel rohkem, ma olen saanud oma nägemisvõime.“

„Mida sa mõtled sellega?“ küsis misjonär imestades. Piime vastas: „Sel ajal kui mul oli silmanägemine, võisin ma näha ainult maailma ja asju selles. Nüüd ma näen avatud teavast ja asju selles, mille valustatud mulle. Olen nüüd alanud uut ja õnnelikku elu. Olen saanud oma silmanägemise.“

Punase särgi evangeelium.

(Algus 1. veerul.)

oma särki, ta armastas seda. Siis ta riputas selle riidekappi.

Mõned nädalad möödusid; oli jällegi pühapäev. Tal oli nädaia jooksu halb teenisus; tahtis tulustada jälle meelde vana võlgasid, sai kuulda hirmsaid sõimusõnu oma endistelt seltislistelt. Üks hääl sosistas temale:

„Sa ei suuda panna vastu, sa võitled asjata.“

Vana vihanimnu ärkas unesti temas. Ta vaatas järele rahakotist, tal oli veel mõned kroonid järele ja ta mõtles:

„Kas pean minema ja jooma kord hästi, siis võin unustada kõik häda, ma niikui-nii ei suuda kõigele vastu panna?“

Ta kahtles mõne silmapilgu, tõusis üles, et minna, aga siis juhtus midagi imelikku, riidekapi uks avanes, ja ta pilk langes punasele särkile. Ta vaatas sellele, peatus, ja selle pühalikult aukartuse pärast, mida ta tundis, ei võinud minna. Talle näis, et värv oli veel punasem kui kunagi enne, näis, nagu oleks ta saanud elu ja liikunud kohalt.

Ta langes põlvili, ja särkiga süles ta palus nii südamilikult ja nii kohtlaselt, et Jumal aitaks teda võidule. Ta tundis, kuidas jõud tuli. Auline punane särk!

Tänapäev on mees ustav päästesõdur, kes ei kahtle enam; Jumal on temale kõigeks.

Tänu sulle, punane särk, kord sa katad mu ihu, kui mu väim lahkuks siit igavesse rahusse.

dal mattidel. Õpilasi pole praegu koolimajas näha — nad on väljas. Parajasti viibivad siin kõrged kllalised, nende seas mr. Kanyo, Korea kindralkuberneri esindaja — ja jälgivad pärast kodu ülevaatusi, kuidas poisid teevad oma kehalisel harjutusel, ja kuulavad, mida võib pakkuda kodukandvaidkeid koostatud puhkipillikoos. Kõigest, mida need härrad poistekodus on näinud ja kuulnud, on nad täis kiitust.

KINDRAL

juhatas Inglismaal Blackpoolis korpuse juubeli koosolekuid. Kuigi ilus pühapäeva hommik muutus vihmaseks, oli suur koosoleku ruum täis rahvast jälgimas kindrali rõõmsat naeratust. Kindral selge ja põhjalik kõne puudutas paljuid südameid. Pärast lõunat peeti koosolek operisaalis, kus olid täidetud kõik kohad saalis, rõdudel ja plattformil. Kõneles Blackpooli linnapääl, kes väljendas rõõmu, et Armeed tööd tehakse selles linnas.

Järgmine suur koosolek kindraliga peeti õhtul operisaalis. Kindral tõi esile patu raskeld põhjusi ja tagajärgi. Kindrali kutsel tuli hoone mitmest küljest kahtsuspingsi juurde noori ja vanu, mõned neist täiesti uued Armeele, kuid liigutatud tõelisest sõnumist.

Staabiülem

on praegu oma Kauge-Ida reisi saanud Jaapanisse. Tokiosse jõudes sai ta valmistatud vastuvõtu osaliseks eesotsas territooriumi juhataja, komandör Yamamuroga. Staabiülem külastas Armeed asutusi linnas ja mäletas olukorda 18 aastat tagasi, kui ta oli territooriumi komandör Jaapanis. Staabiülemale esimesel koosolekul Tokios oli 188 otsijat kahtsuspingsil. Pühapäeval vanutati 163 sõdurit ja nekruti. Kahtsuspingsil oli 563 otsijat.

Korpuste rapordid.

Tallinna I.

Julmale õnnistused on hinganud meie töö üle. Suured hulgad on kogunenud meie koosolekule. Pühapäeva õhtul olid meie ruumikas saal ja rõdu rahvast täis. Sellisite keskel kasvab vaimustus ja iseteadvus. Tunnistuskooolekul ei ole vahega. Ja järelkoosolekul on palju, kes lähevad alla kõnelema nurelistega. Meie oleme ka peanagu igal koosolekul näinud hingi andumas Jumalale.

Puhk- ja keelpilkoorid on teenistuseks valmis. Paar uut laulu, mida

hira Jänes lahkest lõiknuid, lauldakse koosolekul vaimustusega.

Rahvuslik korjandus on käimas. Sellisilised on rõõmuga võtnud endile ka selle töö. Ja meie usume hääd tagajärge.

On auline olla päästesõdur. On auline olla usklik. Meie tahame Tallinna I korpuses seista ustavalt ja me palume, et Issand rohkem puhastaks ja pühitseks meid, et meie võiksime olla hulki, kes on valmis Teda vastu võtma, kui Ta tuleb.

Adjutant R. Ahlberg.

Diviisi komandör major A. Lockyer külastab Eestit

ja juhatab järgmisi erilisi koosolekuid:

Reedel, 6. aprillil kell 7.30 õhtul	Ühine sõdurite koosolek (Tallinna I ruumis).
Laup, 7. aprillil „ 7.30 „	Tallinna II Päästmiskoosolek.
Pühap, 8. aprillil „ 10.30 e.l.	Ühine pühitsuskoolesolek.
„ „ 7.00 „	Tallinna I Päästmiskoosolek.
Esmasp, 9. aprillil „ 7.30 õhtul	Tallinna I Erilise muusikaõhtu.
Teisip, 10. aprillil „ 7.30 „	Tartu — Päästmiskoosolek.

Olete südamlukult teretulemast neile koosolekule!

Rahvusvahelisi teateid.

Abiandev töö Edela-Aafrikas.

Sellisiliste nõudmised Edela-Aafrikas olid nii kiire iseloomuga, et komandör Turner määras ühe ohvitseri asutama korpus Üsakosis ja alustama sääl alalist tööd. Cheksa sõdurit on juba vanutatud.

Johannesburis kestab abiandmise töö. Et olla abiks vallitsusele, korraldas Armeed ühe vana õimaja, mis nüüd ümber ehitatud, kasutamiseks koduta ja tööta meestele, kellele pole ruumi meie võõrastemajas. Armeed on kümne päeva kestes jaganud 5316 voodit ja 3406 lõunasööki.

Avatud uks Hollandi Ida-Indias.

Keegi hiina kristlik istanduse omanik palus komandöri de Grooti avada korpus 3000-le jaapanlasele ja hiinlasele, kes elavad kaheksas külas tema ümbruskonnas Hollandi Ida-Indias. Ta tahab korraldada koosolekusaali, ehitada ohvitseride korterid ja tasuda kõik sellega ühenduses olevad kulud. Praegu on umbes 50—60 kristlast, küllade vanemad ja esimehed, kes tahavad kohe saada meie ohvitseride juhatuse alla.

Üle saja vangl võttis osa koosolekust, mis peeti territooriumi juhataja poolt Bandoengi vanglas. Komandör vannutas ühe mehe Bandoengi I

korpuse sõduriks. Tema tunnistas jätts sügava mulje; viis hinge andsid endid Jumalale. See töö annab häid tagajärgi.

Ühel koosolekule sarjast, mida juhatasid komandör ja proua de Groot mitmes osas Hollandi Ida-India territooriumil, oli otsijate seas Lääne-Jaava kadunud kubernerileesk. Kuberner suri õnnetult mõni aeg tagasi. Lesk oma mures pöördus lohtuse saamiseks Päästearmee poole, ja tema palvel külastasid salvatsioonistid Bandoengi lastekodu.

Armee-pulm Helsingis.

Adjutantid Gertrud Toft ja Nils Petersson ühendatud lipu all.

Reedel, 2. märtsil oli Helsingi I korpuse Tempelis pidulik Armeepulm; ühendati lipu all. Westergaardi poolt Tempil juhtivad ohvitserid, adjutant Nils Petersson ja tema pruut, adjutant Gertrud Toft Rootsis. Traditsioonilise pulmamarsi ja avapalve järele luges kol. Westergaard 6 viimast salmi Taav. I. 118 ja kõneles nende põhjal sügavalt mõtteid. Selle järele kol. Westergaard luges ette päästesõdurite abieluaktid, esitades pruutpaarile vastavaid küsimusi, truuduse suhtes Armeed ja teineteise vastu. Selgelt ja tõsiselt vastasid sellele mõlemad, ja kolme-

KOORD.

1. Kuigi tee täis ohakaid, ikka mõtelge: Päästja ligi alati, jõudu annab meil. Ehk küll saatan hirmutab, meie mõttoks jääb: „Meil võit, meil võit, nüüd sõtta!“

2. Oh, kuid minu süda hüüab: „Halleluja!“ Võidurõõmus hüüdis Jumalale nüüd. Oh, kuid minu süda hüüab: „Halleluja!“ Kui ma näen üht hinge ristil all.

3. „:; Oma juhi nägu igas tormis näen. „:; Kuigi lained möllavad, Rahu minu hinges jääb. Oma juhi nägu igas tormis näen.

4. Jumal, saada Sa meil tšis äratusaeg, Lase see alata minuaga.

5. „:; Mu patud võetud mult kõik „:; Kui adestust sain, Au Jumalal! Mu patud võetud mult kõik.

6. „:; Oota Issandat „:; Need, kes ootavad Issandat, saavad uue jõu. „:; Looda Jumalal „:; Valvates, paludes Oota Issandat.

7. Ligemal! Sul, ligemal! Sul, Auline Päästja, mu püüd. Ainult kui tean, et see tee, kus käin, Mind tõmbab Sul ligemal! nüüd.

8. „:; Õnnistuskamailiks täna mind tee. „:; Mu etu kanna, Mul jõudu annan, Õnnistuskamailiks täna mind tee.

9. Minu hinges kõlab rõõmulaul. Sest Ta andestas mu süüid, Jeesus armastab mind nüüd. Ja ma laulan, laulan, laulan — Tema armastab mind nüüd.

10. Ta on mul, Ta on mul, Armastab, otsib mind, Leibab mind, kannab mind armaga.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE AUNIMESTIK.

Nr. 56 — märts 1934.

Ohvitserid.

Ltn. K. Bernad 50, ltn. V. Muul 50, ltn. S. Musedakant 25, ltn. H. Eimann 25, ltn. J. Matveus 25 eks.

Ahlohvitsierid ja sõdurid.

Envoi L. Bakul 40, seers. F. Leemann 35, muus. M. Ernits 27, seers. H. Sandberg 25, laekur J. Kätt 25, sõd. J. Tenness 25, nekr. A. Kruese 25, seers. H. Kirsipuu 25 eks.

värvillese vere- ja tule-lipu all ühendati adj. Petersson ja adj. Toft ühis-sellisilisteks päästesõjaks. Pärast laulust laulis pruutpaar lüüsa laulu sellest, et „kindlam ei või olla ükski muu kui Jumala väike laste huik.“

Oli tervistusi ja õnnesoove korpuselt. Välissekretär kol. Boije tervit-

Pruutpaar.

tas proua Peterssoni tulemast Soome võitlusväljale. Proua Westergaard andis huvitava kokkuvõtte kõnelusest adjutantiga, kes olles korpuse juht Tallinnas, väljendas oma mõtteid päästeohvitseri abikaasa onadustest. Pruutpaarile oli saanud telegramme Rootsiist, Soomest, Eestist ja Islandist. Need loeti ette rahvale ja äratasid huvi. Lõpuks kõnelesid pruut ja peigmees. Adjutant Petersson ja tema abikaasa õlimaks püüdeks on, Päästearmee lipu all võtta suremata hingi taevale.

Observer.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblitekstid aprillis.

Markuse ev.	15. P. 8: 1—3; 25—33
1. P. 16: 1—11	16. E. 9: 1—15
2. E. 16:12—20	17. T. 9:16—27
Joosua 5.	18. K. 10: 6—14
3. T. 1: 1—9	19. N. 14: 5—14
4. K. 1:10—18	20. R. 17:13—18
5. N. 2: 1—14	21. L. 18: 1—10
6. R. 2:15—24	22. P. 20: 1—9
7. L. 3: 1—17	23. E. 23: 1—14
8. P. 4: 1—14	24. T. 24: 1—15
9. E. 4:15—24	25. K. 24:16—31
10. T. 5:10—15	26. N. 24: 1—16
11. K. 6: 1—11	27. R. 24:17—34
12. E. 6:12—27	28. L. 25: 1—10
13. R. 7: 1—15	29. P. 25:11—19
14. L. 7:16—26	30. E. 25:20—28

Palvteenid.

April 1. Vangid igal maal.
„ 8. Norra, Rootsi, Lapimaa, Soome.
„ 15. Noorsootegelased.
„ 22. Saksamaa, Austria ja Ungari.
„ 29. Armeed tegelased stseeni taga.

LAULUD.

1.

1. Kiitus, Issand, kiitus Sulle, kiitus kõige anni eest!
Kiitus, et tõi elu mulle, kiitus olgu südamest!
Kiitus kuldsse suve särast, kiitus, et ka sügist löid, kiitus kannatuste pärast, kiitus rahu eest, mis tõi.

2. Kiitus, mis Sa ilmutanud, kiitus kõik, mis mõistmata, kiitus kõige eest, mis saanud, kiitus, et mind päästsid Sa.
Kiitus rõõmust valgel ajal, kiitus hädas abi eest, kiitus armus lepitajal, kiitus Sinu haavadest!

3. Kiitus lilledest mu rajal, kiitus ohakate eest!
Kiitus seest, et käin Su najal, kiitus olgu südamest.
Kiitus ristil, mure hetkeil, kiitus taeva õnnemaal.
Kiitus võitluslopu reikeil, kiitus, Issand, jäädavalt.

2.

1. Üles, vennad, võitlusele. Tõstke lippu rõõmsalt! Meie päälk, Kristus ise, Viib meid võidust võidule.

Kristus on meid patust päästnud, Tema sees meil ühendus, Põrgu võimust on Ta murdnud, Tema läbi võidan ma. :; Päästja läbi võidan ma. :; Põrgu võimust on Ta murdnud, Nüüd Ta läbi võitja ma.

2. Vaatke, kuidas vennad vaprast Meie eel on võidelnud, Ei nad lahku armast sõbrast, On Ta jälgis astunud.

3. Vennad, ärge kartke vaenlast, Eluvõrst käib meie eel; Juba punab koit nii armast, Kuldnõ hommik varsti käes.

4. Taevast, vaikses õnnelmas Oma kallist Päästjat näed, Võidukroon sääl on sul valmis, Sinna igavest jääb.

3.

1. Kristus üles tõusnud, hing oh rõõmust! Kõik Ta ära võitnud suure väega. Surma on Ta surmand, võimust pole sel, Mao pääd on rõhunnud, tänu Jumalal!

Koor: Laulge nüüd kõik rõõmsalt: Kristus elab veel, Ta on meie vennaks, Jumal Isaks saand, Kristus üles tõusnud, kõlab inglil hää! Risti sai ta poodud, aga elab veel.

2. Mine nüüd, Maria, mine, kuuluta Minu vendadele seda uudist ka! Et nüüd minu Isa nende isa on, Ja et varsti jälle tema juure läen.

3. Ütle Peetrusele, kes mind salanud, Et ta suured patud kõik on unustud, Ütle, et ma elan, teda armastan Ja ka ennast varsti talle ilmutan.

4. Rutta nüüd, Maria! Ta on kurvastud. Et saaks vaene Peetrus jälle rõõmstud. Minu suurest armust räägi temale, Et ta sõber olen nii kui ennegi.

5. Varsti Jeesus ise ilmub jüngritel, Teretab neid lahkel: „Rahu olgu teill!“ Kui Ta oma haavad neile näitab sääl, Jüngrid rõõmsaks saavad: Jeesus elab veel!

6. Rõõmsalt paasapüha võime pidada, Jeesu armu haavus rahus hingata, Tema on ka meie õnnis paasatall, Kiitus, halleluja! Tänu Jumalal!

Koorid selles numbris
7. leheküljel.

7-da aasta kongressi koosolekud

25.—28. maini 1934

Romandör CH. RICH

juhatab erilisi koosolekuid

Soome Staabi- orkestri saatel.

Reedel, 25. mail kell 7.30
Laup., 26. mail „ 7.30
Pühapä., 27. mail „ 10.30
„ „ 3.30
„ „ 7.00
Esmasp., 28. mail „ 7.30

Ühine sõdurite koosolek,
Kongressi tervitusköösolek,
Pühitsusköösolek,
Vabahoju demonstratsioon,
Päästmisköösolek,
Muusikapidustus Soome staabiorkestrit.

Olge lahked, ühinege meiega kongressi koosolekuil.

4.

I. M. (uus) 56.
1. Mu tõbud olid patused Maailmas elades, Kuid siis mu vaadet valgustas Sää! Kristus — Püha Tall. Ah, Sa Isa püha Tall, Sa ohver Kõlgatal, Kes ristil oled surmani, Et teha mulle hääid.
2. Ma nägin Teid ristipüul Täis surmavalu, verd. Kui tume pilv

mind kattis sääl, Nii seistes ristil all.

3. Mu viimse hingetõmbeni Mul meeles Tema plank, Ta surmas nägin oma süüd, — See südamesse lüks!

4. Ja teine pilk mul ütles: „Laps, Mu anna sidame. Mu veri sindki lunastas Ja surm viis elule.“

5. Ma tõusin piisti puhtana Ja Vaimu väge sain. Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austussüüart.

Soome Staabiorkestri eriline külaskäik Eestisse.

See suurepärase orkester külastab meid esimest korda!

Tallinna I.
Laupäeval, 12. mail
Pühapäeval, 13. mail
Tallinna II.
Esmaspäeval, 14. mail
Tartu.
Teisipäeval, 15. mail

Tervituse pidustus,
Erilised muusikateenistused.

Muusika pidustus.

Muusika pidustus.

Täielised üksikasjad maikuu „Sõjahüüsus.“

5.

I. M. (uus) 355.

1. Kilda Jeesus, mu hing, Tema päästnud on sind, Ma, kes olen kord ori, nüüd olen Ta vend!

Halleluja, au ja kiitus! Halleluja, aamen! Hallelunja, Issand Jeesus, Sinu oma nüüd ma.
2. Talle vere sees ma Lein halastust nüüd, Ristisambas Ta maksnud mu patud ja süüd.

3. Ülestõusnud on Ta Surmahauast, et ma Surmast päästetud saaksin siin Temaga ka.

4. Viimati sinna ka läen, Kus Ta palet ma näen, Tema sülle siis igavest hingama jään.

6.

Mis tegi Jeesus minu eest? Ta jättis Kanaani, Ja suri ristil minu eest, Et mul saaks osaks Kanaan. Sääl on mul palgaks võidukroon, Kuldhelkjas Kanaani, Ning võidupalm sääl ootab mind, Oh tulge Kanaani.

Taevalik Kanaan, Oh imeluis Kanaan, Me Kanaan, see on õnnis maa, Oh tulge Kanaani.

Kui püha rahva hulgas kord Ma jõuan Kanaani, Mu Lunastaja, sulle siis Mu laulus helab Kanaan. Sa hilgad, minu Jeesus, sääl Aupärjel Kanaanis Ja kutsud oma lapsi siit Su juurde Kanaani.

Oh potume, sa põbra nüüd Ja otsi Kanaani! Sind teretamas inglikoor Sää! õndsas Kanaanis. Oh tule päästmisjõele, Mis voolab Kanaanis. Auhilgus selgest ümbritseb Mu Jeesust Kanaanis.

7.

I. M. (uus) 348.

1. Kõik patused, tulge, on Jeesuse hääid, Täit vabadust, päästmist Ta tootab nüüd, Seest ärgate, orjad, kes magate veel, Kui usute, valgus ja au on siis eel.

Jah, Juuda söo lövi ees eurdud kõik aabel, Ta uuesti võite toob alati meil!

2. On maailm te vastu ja saatana väed, Kes hoivavad kinni kõik meeled Ja käed; Kuld Jeesus, te Päästja, kes võitles te eest, Küll Temaga pääsete võitluse seest.

3. Küll äge on võitlus siin murede maal, Kuid taevast teid ootamas on lühe saal. Sää! valgus ju künnapüük, kullane kroon, Ning võidupärg võitjale, Issanda trion.

8.

I. M. (uus) 498.

1. Lunastaja haavadest, käsist, jalust, külje seest Voolas kõige ilma eest süüta veri. On su hing sääl puhastud, patukõitest vabastud. Oled õnnis, päästetud vere läbi!

Vere läbi, vere läbi, On su hing sääl puhastud, Patukõitest vabastud? Vere läbi, vere läbi. Oled õnnis, päästetud vere läbi?

2. Kui su hirmsad patud, süüd koormavad su südant nüüd, Andeksandmist leida võid Talle veres. Paritud veripunased, hingehaavad verised, Puhtaks, terveks saavad need Talle veres.

3. „Peigmees saab pea ilmuma!“ kõlab sõnum väega, On su pulma-riided ka pestud veres? Seisad Tema seadmises, käid sa alanduse teed, Võidad järjest Vaimu väes, pestud veres?

4. Kiitus, tänu igavest Jeesusele vere eest, Mis meid päästnud surma Käest, kiitus, tänu! Kui kord lõpeb valute, taevast parem laulame, Vere eest me täname, kiitus, tänu!

„SÕJAHÜÜS“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastaks 2 krooni, ½ a. 1.10 kr. Üksiknumber 15 snt. Vastutav toimetaja: arv. L. Bakal. Väljaandja: Päästearmee. O.-ü. „Vaba Maa“ trükk.